

[Poul Schlüter.]

dem, som stilles til os. Det land, vi vel nærmest kan sammenlignes med, må være Norge, og alle ved, at det norske standpunkt i spørgsmålet om optagelse af diplomatiske forbindelser med Hanoi er det samme, som den danske regering hidtil har fulgt.

Der er intet, der tyder på, at tidspunktet er egnet, og derfor synes jeg, det er rigtigt, som folketingets flertal formentlig vil give udtryk for nu, at vi venter, til der foreligger en afklaring af forhandlingerne i Paris. I mit parti mener vi, at når en sådan afklaring foreligger, må vi tage spørgsmålet op til ny vurdering, og vi har naturligvis lov at håbe, at forudsætningerne så er til stede for optagelse af diplomatiske forbindelser; men ingen kan fornuftigvis vide det i dag. Det ville være befriende, hvis det danske folketing havde nogen mulighed for at skaffe sig virkelig indfyldelse på spørgsmålet om krigens standsning, men det tjener ikke noget formål at foregive det, for sådan er de udenrigspolitiske kendsgerninger desværre ikke.

Jeg kan i det hele henvise til de bemærkninger, jeg gjorde på mit partis vegne under første behandling af dette forslag, og jeg må nu som dengang anbefale, at man stemmer imod SFs forslag til beslutning.

Per Møller: Forslaget om på et tidligt tidspunkt at optage diplomatiske forbindelser med Nordvietnam er ikke begrundet med, at man har danske interesser, som det gælder om at få varetaget, interesser, som for øjeblikket er nødlidende. Det fremgik sådan set klart af, hvad hr. Frode Jakobsen sagde, at det er ideen at give den ene part ved forhandlingsbordet i Paris en opmuntring, og hvilken part det er, hr. Frode Jakobsen vil opmuntre, fremgik jo klart. Men hvis man gør det, betyder det, at den anden part får det modsatte af en opmuntring, og jeg tror ikke, at man overdriver, hvis man mener, at en snarlig optagelse af diplomatiske forbindelser mod Nordvietnam ville virke som lidt af et spark over skinnebenet på amerika-

nerne. Jeg ser ikke, det er en naturlig opgave for Danmark at gøre noget sådant, så meget mindre som de amerikanske standpunkter under forhandlingerne jo har været i bevægelse. Det er ikke ret mange dage siden, at chefforhandleren for den nationale befrielsesfront under forhandlingerne i Paris udtrykkeligt erklærede, at De Forenede Stater og Sydvietnam bevæger sig fremad skridt for skridt. Det er også det indtryk, man har fået af de forskellige tanker og forslag, der er fremført, og på den baggrund er det ikke muligt at se nogen velbegrunderet motivering for, at Danmark på nuværende tidspunkt skulle skynde sig at give den ene part en opmuntring.

Jeg kan anbefale, at man følger flertallets indstilling og forkaster forslaget.

Stinus: Allerede under første behandling af SFs forslag havde jeg lejlighed til på det radikale venstres vegne at understrege, at vi finder det rigtigt, at Danmark anerkender Nordvietnam, men jeg fremhævede også dengang, at tidspunktet netop nu, medens fredsforhandlingerne i Paris finder sted, næppe er det rigtige.

Efter min mening kunne og burde Nordvietnam have været anerkendt for længe siden, men under den tidligere regering var dette tilsyneladende ikke aktuel politik. Når tidspunktet for anerkendelse netop nu må betegnes som næppe rigtigt, hænger det som nævnt sammen med de igangværende fredsforhandlinger i Paris. Disse fredsforhandlinger er ganske uafklarede, og en dansk anerkendelse af Nordvietnam i dag ville næppe bringe freden et skridt nærmere. Det afgørende for en beslutning om anerkendelse må dog være virkningen, hvor mikroskopisk den end måtte være, for mulighederne for fred i Vietnam.

I betænkningen giver regeringspartierne udtryk for, at Nordvietnam opfylder betingelserne for, at et land ikke alene kan, men bør anerkendes. Det er helt i overensstemmelse med mine bemærkninger under forslagets første behandling, og af betænk-